

โกธชาอเว

(ฉบับการ์ตูน)

โกธชาออง

(ฉบับการ์ตูน)

ISBN 974-389-591-4

หนังสือ ไทรทอง (ฉบับการ์ตูน)

เล่าเรื่อง ชลลดา ะฆางบอน

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2548

ราคา 135 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ชลลดา ะฆางบอน

ไทรทอง (ฉบับการ์ตูน).-- ปทุมธานี : สกายบุ๊กส์, 2548.
156 หน้า

1. วรรณคดีไทย.--ความเรียง. I. ชื่อเรื่อง
895.914

ISBN 974-389-591-4

บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด
SKYBOOK COMPANY LIMITED
เลขที่ ๑๑๑ หมู่ ๑ ต.บางพลีใหญ่ อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ 10540
e-mail: sales@skybook.co.th

www.skybook.co.th

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

บรรณาธิการอำนวยการ พองเพ็ญ อาษาเทววัน

บรรณาธิการ ชุ้งโรจน์ อาษาเทววัน

เล่าเรื่อง ชลลดา ะฆางบอน

ภาพประกอบ ชาญ มุขนกลาง

ปก/ลงสี ฤทธิเดช พุ่มท้วม

จัดหน้า/รูปเล่ม สุพิชรี ศรีพิเชตร

พิสูจน์อักษร งามเพ็ญ คำศรีเมือง

พิมพ์ที่ บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด

โทรศัพท์ 0-2694-3010

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

515/276-8 ถนนสีต-ปทุมธานี

ต.ประชาธิปัตย์ อ.ธัญบุรี

จ.ปทุมธานี 12130

โทรศัพท์ 0-2958-1125-7

0-2567-5119

โทรสาร 0-2567-5105

e-mail : sales@skybook.co.th

www.skybook.co.th

คำนำ

ตำนานพื้นบ้านที่เชื่อว่ามีร่องรอยของเรื่องจริงในอดีต แถบลุ่มแม่น้ำเมืองพิจิตร เล่าขานกันในหมู่ชาวบ้านสืบต่อมา จนได้รับการจารึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร และเป็นที่นิยมอย่างมากในด้านความบันเทิง อันแปลกใหม่จากการต่อสู้เหนือจริงระหว่างมนุษย์และสัตว์ร้าย ด้วยอิทธิฤทธิ์ คาถาอาคม และข้อคิดจากสังขารที่ว่าการมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง เป็นข้อยืนยันว่ายังคงใช้ได้จริงในการดำเนินชีวิตทุกยุคสมัย

ตัวละครเอกอย่าง ขาลวัน จะเข้วายร้ายที่คร่าชีวิตมนุษย์ให้บาดเจ็บล้มตายเป็นอันมากนั้น คือตัวอย่างหนึ่งของพฤติกรรมที่ชี้ให้เห็นว่า เมื่อความโลภเข้าครอบงำ แม้มีสมบัติมหาศาลก็ไม่เพียงพอ ต้องดิ้นรนไขว่คว้าให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องตามครรลองธรรม อันเป็นชนวนเหตุ นำมาซึ่งเรื่องราวของความรัก ความแค้น การต่อสู้เพื่อปกป้องในสิ่งที่ตนเองรัก และความหายนะในท้ายที่สุด

บทส่งท้ายของเรื่องนี้อย่างแฝงแนวความคิดที่น่าจะเอื้อประโยชน์ต่อสังคมในส่วนรวม คือ เมื่อเกิดวิกฤตมักจะมีผู้กล้ามาช่วยเหลือชุมชนให้รอดพ้นจากภัยพิบัติไปได้ ตำนานเรื่องไกรทองนี้จึงอาจเป็นอีกหนึ่งในแรงผลักดันที่ช่วยสร้างวีรบุรุษ หรือวีรสตรีให้เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันอันสามารถเกิดวิกฤตได้ทุกเมื่อ และผู้กล้าจะมีไม่เพียงชื่อที่จารึกอยู่ในตำนานอีกต่อไป

ชลลดา ชะบางบอน

● พระครูคง ●

● ไกรทอง ●

● ตะเภาแก้ว ●

● ตะเภาทอง ●

● ขาลวันร่างจระเข้ ●

● ขาลวันร่างมนุษย์ ●

● วิมาลา ●

● เลื่อนมลายววรรณ ●

● เทพารักษ์ ●

● เจ้าเมืองพิจิตร ●

● นางสาวคร ●

● พระพิจิตร ●

● ท้าวโคจร (ฝ่ายเหนือ) ●

● ท้าวรำไพ ●

● ท้าวพันตา (ฝ่ายใต้) ●

● พญาพันวัง (ฝ่ายใต้) ●

ลึกลงไปในแม่น้ำเขตเหนือของเมืองพิจิตร ยังมีถ้ำจระเข้อันเป็นถ้ำแก้ววิเศษที่อยู่ของจระเข้เฒ่า ผู้ทรงศีลรักษาสัตย์ ไม่กินเนื้อมนุษย์ ชื่อว่า ท้าวรำไพ ภายในถ้ำแก้ววิเศษนี้มีดวงแก้วอยู่ดวงหนึ่ง มีฤทธิ์ส่องแสงให้ภายในถ้ำสว่างไสวดูจุกกลางวัน และช่วยบันดาลให้จระเข้ทั้งหมดกลายเป็นมนุษย์ที่อัมตทิพย์ ไม่ต้องกินอาหารเช่นเนื้อมนุษย์หรือเนื้อสัตว์ใด ๆ หากเมื่อออกจากถ้ำก็กลายเป็นจระเข้ เทียบว่าว่ายน้ำเล่นได้ตั้งใจ

ท้าวรำไรมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อ ท้าวโคจร พญางระเข้ที่มีอุปนิสัยแตกต่างจากผู้เป็นพ่อโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ ท้าวโคจรนี้มีนิสัยอันธพาล ชอบเที่ยวเตร่ อดอ้างว่าตนมีอำนาจมาก ใช้กำลังเข้าข่มเหงผู้อื่นอยู่เสมอ และยังเมื่อท้าวรำไรมอบอำนาจให้ตนปกครองบรรดาจระเข้บริวารทั้งหลายแล้ว ท้าวโคจรยังกระหิ้มใจลำพองตน แสดงศักดาอดอ้างฤทธิ์เดชอยู่บ่อยครั้ง

ท้าวโคจรนี้มีบุตรชายชื่อว่า ชาลวัน จะเข้รูปหล่อเจ้าสำราญ พละกำลังมหาศาล แต่เจ้าชู้เป็นที่สุด เมื่อโตเป็นหนุ่มก็มีเมียขนาบข้างถึงสองนางคือ นางวิมาลาเป็นเมียหลวง และนางเลื่อมลายววรรณเป็นเมียน้อย

วันหนึ่งบริวารจะเข้าฝายเหนือเที่ยวล่องลำน้ำเล่น จนพลัดลงไปถึงน่านน้ำของ
จะเข้าฝายใต้ ได้เกิดปะทะต่อสู้กันขึ้นยกใหญ่ ฝ่ายจะเข้าทางเหนือเสียเปรียบทุกทาง ทั้งด้าน
กำลังศัตรูที่ยกพวกกันมาช่วยรวมอยู่ไม่ขาดสายและด้านความเชี่ยวชาญทิศทาง จึงเสียที่
ถูกทำร้ายจนตายหลายตัว ส่วนพวกที่เหลือก็บาดเจ็บสาหัสต้องพากันแหวกว่ายกลับคืนถิ่น
พวกศัตรูยังเยาะเย้ยไล่หลังมาว่า “อ้ายพวกต่างถิ่น อย่าได้เผยอหัวอวดหางลูกกล้าเข้ามาอีกนะ
ฮะ ฮ่า ๆ”

เมื่อท้าวโคจรทราบความว่าบริวารของตนถูกทำร้าย แถมยังถูกพวกจระเข้ปลายแถว
ตากตากอวดดีก็แค้นใจยิ่งนัก ร่ำฟุ้งว่า "ซิชะ อ้ายพวกจระเข้ฝ่ายใต้ บังอาจเหิมเกริมมารังแก
บริวารของเรา เห็นทีจักต้องให้รู้ดำรู้แดงกันไปข้างหนึ่ง"

แต่ด้วยความเป็นลูกของท้าวรำไพ ผู้ยึดมั่นในศีลทานภาวนา คิดไปคิดมาท้าวโคจร
ก็เกรงเหล่าชาวบ้านจะตระหนกตกใจกลายเป็นเรื่องลูกหลานใหญ่โตได้ และลูกน้องตนอาจยัง
บาดเจ็บเสียเลือดเนื้อไปมากกว่านี้ "เห็นทีเราน่าจะลอบไปแต่เพียงล่ำฟุ้ง จัดการกับตัวหัวหน้า
พวกจระเข้ฝ่ายใต้เสียให้สิ้นซากก็คงจะดีไม่น้อย"

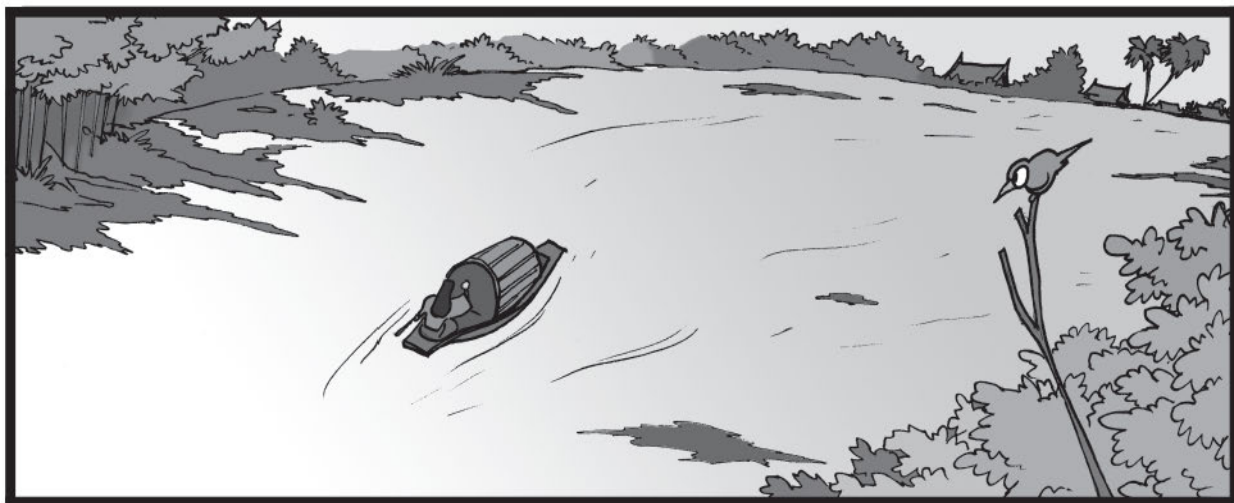
คิดแล้วท้าวโคจรจึงออกจากถ้ำแก้ววิเศษ ค็นร่างเป็นพญาจระเข้ขนาดมหึมา หัวจรดหางยาวเทียบเท่าความสูงของชายฉกรรจ์หกคน หน้หงา ผิวตะปุ่มตะป่ำ ดำมะเมื่อมตลอดตัว ดวงตาวาวแดงดังเพลิงกาฬ เขี้ยวคมกริบดุจพร้อมจะสังหารเหยื่อทุกเมื่อ อึ้งท้าวอันมโหฬารทั้งสี่ใหญ่กว่าศิระะคนหลายเท่าตัว เมื่อกางกรงเล็บออกก็เห็นว่าสามารถล้มสัตว์ใหญ่ได้เพียงตะบปเดียว

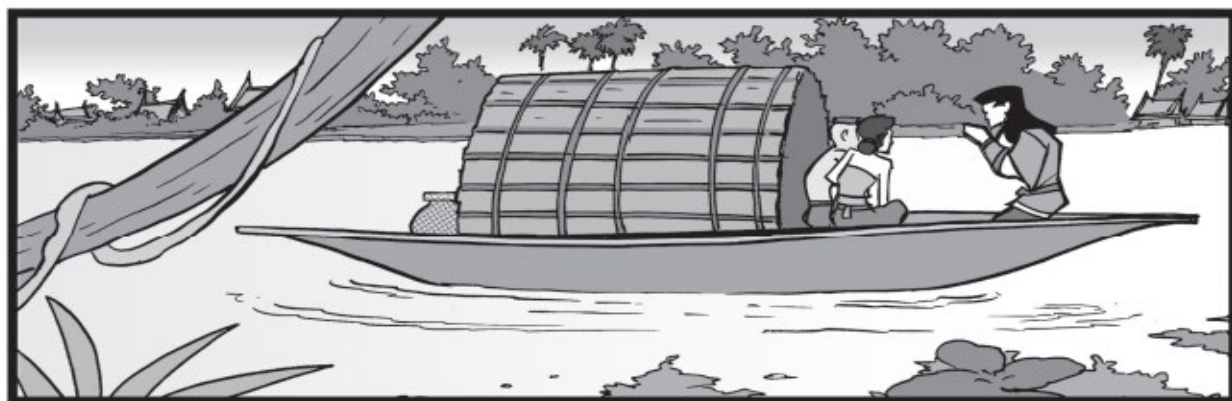
ท้าวโคจรล่องลำน้ำมาพักใหญ่ก็ยังไม่ถึงน่านน้ำฝ่ายใต้เสียที จึงขึ้นฝั่งแล้วนิมิตกายเป็นชายหนุ่มยืนอยู่ริมตลิ่ง ขณะนั้นเองมีสองตายายพายเรือผ่านมากำลังมุ่งหน้าลงใต้เพื่อนำข้าวของที่บรรทุกมาไปให้ญาติ ชายหนุ่มจึงโบกมือร้องเรียกให้สองตายายพายเรือมารับตน

สองตายายแลเห็นชายหนุ่มรูปร่างล่ำสัน แต่งกายแบบชาวบ้าน ทว่ามีกิริยานอบน้อม จึงวาดหัวเรือเข้าไปหาแล้วร้องถามว่า "พ่อหนุ่ม ร้องเรียกตากับยายให้มารับ จะเดินทางไป แห้งหนตำบลใดหรือ" ท้าวโคจรในร่างแปลงจึงร้องตอบว่า "ฉันจะไปสู่ระทางใต้สักหน่อยจะ พ่อเฒ่าแม่เฒ่าพายเรือมาทางทิศนี้จะลงได้ไฉ่ไหม้จะ ฉันอยากขออาศัยติดเรือไปด้วย นึกว่า สงสารฉันเกิด" พูดพลางก็ยกมือไหว้นอบน้อมขอความเห็นใจ

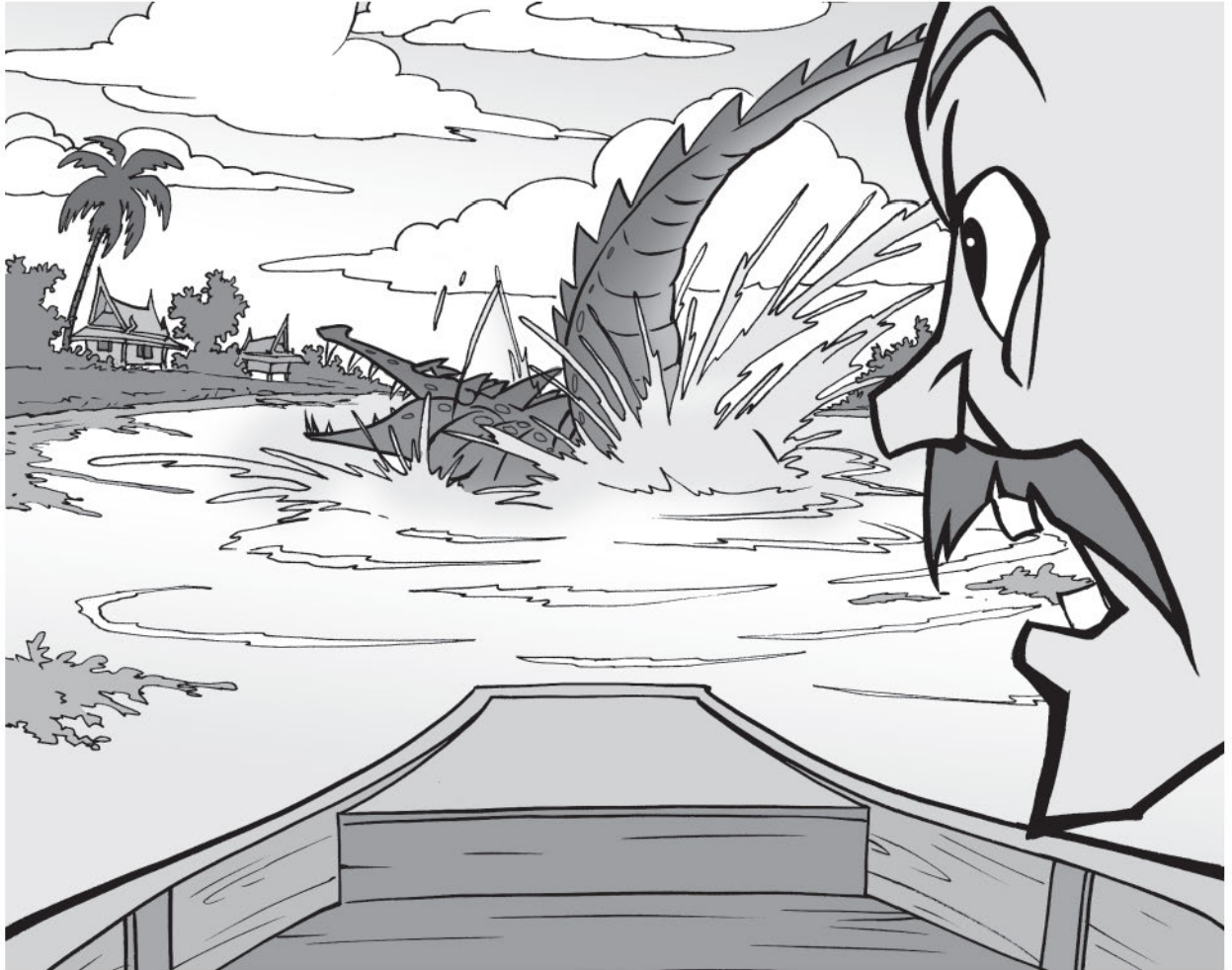
ตายายนิเก็นดูพ่อหนุ่ม จึงเรียกให้ลงเรือไปด้วยกัน ชายหนุ่มอาสาพายเรือให้ เป็นการตอบแทนที่ตาและยายเมตตา การแจวเรืออย่างคล่องแคล่วว่องไวของชายหนุ่ม ทำให้ย่นระยะเวลาการเดินทางได้มาก เพราะเพียงสิบวันก็ถึงชายค้งน่านน้ำเขตเมืองใต้แล้ว

เมื่อถึงจุดหมาย ชายหนุ่มได้บอกสองตายายว่า "พ่อเฒ่าแม่เฒ่า ฉันขอขอบพระคุณท่านทั้งสองเป็นอย่างมาก ที่มีเมตตาให้ฉันแปลกหน้าอย่างฉับพลันมา แต่ฉันต้องขอร้องพ่อเฒ่าแม่เฒ่าไปจอดเรือให้ไกลจากที่นี่สักหน่อย เพราะอีกไม่นานแม่น้ำสายนี้จะเกิดเหตุร้ายแรงขึ้น" สองตายายเดินทางมาไกลสุดแสนจะเหนื่อยอ่อน พอฟังพ่อหนุ่มพูดจามีเลศนัยก็งงงวยนัก กล่าวขึ้นว่า "ขอพักอีกประเดี๋ยวเถิดนะ แล้วตากับยายค่อยไปต่อ" แต่ชายหนุ่มได้ขอร้องจนตายายต้องยินยอมออกเรือ

ก่อนเรือจะเคลื่อนออก ชายหนุ่มได้ยื่นห่อกระดาษให้ตาพลางกำชับว่า “นี่คือห่อผงขมิ้นเสก หากพ่อเฒ่าเห็นเหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัวเกิดขึ้น ให้รับนำผงขมิ้นนี้โรยไปในน้ำ แล้วพ่อเฒ่ากับแม่เฒ่าจะปลอดภัย” พ่อเฒ่ารับห่อผงขมิ้นมาอย่างแปลกใจ แล้วรีบพายเรือออกจากท่าน้ำทันที

พายไปได้ระยะหนึ่ง สองตายายเหลียวกลับไปดูพ่อหนุ่มหมายจะอำลาเป็นครั้งสุดท้าย
ทว่าพ่อหนุ่มแปลกหน้าได้กระโจนลงน้ำเสียงดังโครมใหญ่ ฉับพลันก็กลายร่างเป็นจระเข้ขนาด
มหึมาลอยอยู่บนผิวน้ำ ดำผุดดำว่าย แผลงฤทธิ์ฟาดหางคำรามเสียงลั่นดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่ว
ท้องคู้ง